

Андрей

Лесовий

Лесовий Андрій

Лесовий Андрій

Лесовий Андрій

Лесовий Андрій

Бавовняні плакатики в териконах солдатиків шпарять
посуд гудроном закритий від куль перелітних у ртуті
термосять крейду у вузлику рук переноска й кутик
айстр розпанаханих черепів хризантем чорних жар
мокрить темне мое ~~світло~~ віконце відчинене до зорі
поговорити питання добрості космосу вугільної ночі
блискавка розірвала душу негідника

Потонув твій прапор білий мов в огні пожежі дім до
річки нарешті вийшов твій Потомак кінь у збруї
~~венісе~~ ненависній

По степах поля крутяться настромлені на дулю з ма
1 ковтають непотрібний з сіллю пил гіркі розпуки
1 прогодує їх яструб чорне з виблиском крилечко 1
нема на носі колечка мітка душевно хворого вокзал
го бомжа

По голій по облізлій по дерев'яній Русі котяться
колеса три з розгубленого самонавала

Я приладную вітрило до дошки а хтось вартує вхід
раю разом з ним вартує мого коня що гривою залізн
неначе сонячне проміння відбиває в колючі очі вод
на шосе до пекла що веде великий ведмідь став мен
на дорозі його відкинути зненацька яструбом злеті
над Батьківщиною хвилястим морем простягнутись
над прірвою

Став я старий як лох 1 як горох бридкий пузатий
як льох підземний 1 лисий як кавун

А ти куди пішла в магазин 1 придбала собі ляльку

Більше не можу більше не хочу йду звідси геть не
знайдете ви мене

Хто запалить газ на моїй плиті скоро задихнусь я
на кухні тісній між чотирьох стін душа б'ється в
руки чіпкі не дається

Хто взірве всю кухню з газом 1 мене разом я як
шашка тротилова хто натисне пекельну машину

Важко вже чекати стало бий мене грім небесний
якщо у людей завзяття мало

Рознеси на друзки мене 1 дім мій спали на пожежі
ясній хай погріють руки бездомні діти хай спечуть
на гранях картоплину я дарую світу теплоти хвилину

Хай на полі жито споене дощами по мені заплаче
хлібом дрібними сльозами хай посіється дурман де
я раніше сіяв 1 одурить всіх хто одурить мене посм
посмів

Хай напише книжку злості той у кого товсті кості
1 моя душа зазнає пекла карнавалу

" Екстра Н'ю "

Егоїзм мій туди не проникне куди заведеш мене ти
ти перша в історії дівчина яка не пішла одразу в
кущі Ольга моя колишня однокласниця тепер ми разом
* в одному класі школи життя

Ти знаєш більше ніж я тобі відкрита невідома мені
країна стань моею провідницею до незвіданого раю
у тебе є від нього золотий ключик я Буратіно а ти
Черепаша Тортила

азала гама до мене сум свій вилила на клавіші га-
даеш чітко приголубивши мою тарганячу шкіру вагіна-
льну астму чорну сперму на паперовий ніж запалило
сонце бензин в баках родзинок

Картуз порожньо позіхає вказує на товсте небесо і
гадає коротку ніч минає в паркані видена дошка з
сиру паралельна шпильам собору

Водяне покривало це ковдра для моїх ~~запашних ніг~~
запашних ніг без капців хай гартуй мої ноги без меж
і вони повертатимуть те що можна зловити ковтати
картавистість гадюче серце мие тушку жертви

Лучче багато умочити нині погано приборати кращість
знову ~~верх~~ ~~верх~~ забере лайку ворсяну балалай-
ку і кіно на каналі лайновім у гадючого серця
грайтесь дратуйтеся

і дроком крокуючи заросте могила ворожа над нею
гора водяною стане не надломлено а так лишень бідно
сплетена кацавечка пагана і гарцюючи конем я плівся
аж до режимного двору

Параноя подруга твоя знов зустрине тебе дня погожого
вранці і вріже черствого хліба а якщо не схочеш істи
можеш молоко розлити у склянки всім по сто грамів
пароплав рушить і гуртом колеса по воді заб'ють мов
птахи крилами в польоті над Ельбрусом параноями
навіженими вухоподібними твоя оселя ~~наведена~~
наведена повнісінько мов в крамниці товару порахуй
гадюк в кублі жаби іли путрю іли вином пили люльки
палали короткими тяжками у їхніх ротах

Пароплави все йдучи не втікають за край блакитності
і хукаючи на руки взували хвилі і зграю чайок що не
в зграї розлітались зняли з одного пострілу під ціль
велетенсько намацьковану

Вперше бачив я дощ що по нирках йшов крокуючи впер-
тістю набравши ходив по коліна в тремтячих ~~калюжних~~
калюжних безберегих ставках боявся рибу задушити ~~загравши~~
загравши зайшовши вже по пояс у трави там і сів не
може встати там його я зустрів і примусив чекати

В колодзяному відрі ціла жменя пісень піску я подзе-
ньюючи кручу аж до дна набираю і тягне тричі Коти-
горошко пацьорки пужалнами ~~і~~ в стіни грубі підземні
стинаючи ріки баюрні

Володію але не віддам

Володію але не віддам нікому свого серця гну спину
але лаштую вітрильник щоб їхати на волю я п'ю отруту
але живу я вуджу рибу

Добрий ранок кажу я всім жителям Землі густонаселеної
лише ти не відповіси на привітання бо ми розвінчані
розведені як частини мосту і ніхто не може перейти
ні я ні ти на інший берег ріки що не належить нам повіки

Херувими плещуть крилами мертвими своїми розпростер-
тими в гострий простір попри озеро дорога в даль
вечірню я іду і ти ідеш як зірка в воду дивишся

Сюзі кинула мене покинула мене самого і не сказала
де її знайти можна коли не ~~бу~~ буде з ким переспати
що ніч з ким ~~я~~ маю тепер я спати в цю темну-темну
ніч і ні одного ліхтаря на всій моїй дорозі ніде
не видніється навіть дивлюсь у чорну темряву вгорі
але світло місяць на шлях моїх страждань і фари
потягу в метро кличуть скочити на рейки і розбити
своє зболіле з туги серце мое спливає кров'ю серце
та знаю я що буду жити на зло усім відьмам на світі
хай сонце лагідне уже не світить та маю місяць я
вгорі заплаканих очей втішитель він довго дивиться ~~на~~
мені услід куди я йду щоб я не щез безслідно
сріблястою стежиною чимчикую що далі буде я не знаю

← Сортемі →

Ще не народжений той хто узяв би цей меч трьохтонний
вогняний різних кольорів забарвлений вартує його
воїн у слідниці бракує гори краєвиду і задоволення

Ти знайдеш країв мільйонів снів не побачиш ~~ж~~ секс
не побачиш рай не згориш не зльодянієш не станеш
вогняним стовбом ти зайдеш і втратиш присутність
~~ж~~ укатимеш чарівних хай приспляться у твоїй черепній
не ладовці ти віднесешся на той і інший і ще не такий
вітовий рік

зе- що нагороджено було з рота твого малює синій дощ
и- кущиках гостріше вітриган встає на покручень з
ні стелі встав я паралітик пророк постельний розкрив
їй рот і муху проковтнув

Іван Семененко

19

Задума смерт!
Сорочка біла
Дзеркал сорока
Бурани зр!л!
Фарбуе гуска
Берези біл!
У пол! етагом
Далеке небо
Дупло ше вижче
Вішна за рогом
Козацька смерть
Материком росте

Археологія

Уривки удару сіяють

Нарізан! оч! глибинами лету стріли

Тятивою лука незримого кістка

На зборах присутні! пращин! звирин! та риб'яч! оч!

В мозаїку посуду глина стікає

Вертається дерево

Поп'л' лиш берегом

У кожному закутку сяєво жрецами розлите

Крізь розвідку ворога отвором сонця

Чаклує ру!на присутньою бурек

Ворушиться шеп'т тварин

Ярмо глибин!е в тілесній відрад!

Зображення жінки заповнило степ неосканий

Із ока суцільного камінь летить під різем аж до неба

Розкопано розмах безмежно! прац! народу

Розкопано обитого ворога прямо в дуг!

Саме виконання лиш згадка кривава

А св'т тільки жест ритуалу закляття

Уламки віднайден! сяють твердими очима в'їни

Хай затишком оавиться раб після прац!

Елегія бою со"єднує людство

І навіть уривки відваги суцільніші! всяких св'т!в

Я дерев'яний чоловічок і ніс у мене такий колючий
але й ти не Мальвіна приставуча ти добра й мудра
черпаха у цьому болоті серед жаб непосидючих
повір у мою дерев'яну скромність в болоті я не ~~в~~
втону і до дверей приставлю ключ який ти великодушно
передаси мені

І двері неба відімкнуться захищені за казаном і
сурми ангелів надмуться розіб'ють мертвий сон

І двері неба закрились для тебе не зустрінемося
знову ми я в країні тій новій не знайду супокою
бо не будеш ти в ній жити

Серце мое дерев'яне перетвориться на камінь буду
плакати страждати і про тебе пам'ятати хоч Мальвіні
і П'єро весело живеться Буратіно без Тортили голова
без серця

З казки вийду утечу у реальний світ з тобою букви
разом вчили ми нам на двох одна і доля

Ти прийми мене прийми на болоті в час вечірній
ніжним світлом освіти і теплом зігрій пречистим

Знов до ранку будемо з солов'ями ніч гуляти не
здолає господар тьми вдруге пару роз'єднати

Це кохання як лимон гірке і нещасливе так буває
помирає новонароджена дитина

Не винна дівчина невинна не винен хлопець в тому
Нових рослин чекати треба плоди будуть солодкі
Смерть я зустрічаю з радістю тебе і підставляю
лице під промені твого старого серця чи достоен
я тебе моя жона найвірніша яку давно шукав і марив
лиш тобою без смерті-сестри не ставало дихання мені
не ставало світла у вікні так не вистачало тебе у
літні дні і дні зими ходив один як у пів-сні як
загублений карбованець я був смерть зову прийди і
душу всолоди навки дай поцілунок від струму заміц-
ніший і стань поряд отруйною рукою підтримай мій
захолий труп і душу вийми і пограйся нею як гра-
ється дитина у піску

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...